

ἀτσίναχτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσίναχτος < τσί-
ναζω.

Ἀτσίναχτιστος, ὁ ἰδ.

ἀτσιπίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσιπιαστος < τσι-
πάζω < τσιπίν.

Ὁ μὴ ἔχων τσιπίν, ἥτοι σφήνα, πρὸς στερέωσιν ἐπὶ
τῆς ξυλίνης λαβῆς ἐργαλείου τινός, οἷον δρεπάνου, σκαπά-
νης κττ.

ἀτσιπωσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀτσιπ-πωσύνη Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτσιπωτος.

Ἀναισχυντία, θρασύτης Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποτσι-
πωμός.

ἀτσιπωτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀτσιπ-πωτα Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀτσιπωτα.

Ἄνευ αἰδοῦς, ἀναισχύντως, θρασέως. Ἡ σημ. καὶ μεσν.
Πβ. Μαχαιρ. 1,182 (ἔκδ. RDawkins) «ἐμπαίνοντας ἔμπρο-
σθεν τοῦ σουλτάνου ἐσύντυχέν του πολλὰ ἀπότορμα καὶ
ἀτσιπωτα». Συνών. ἀδιάντροπα, ξετσιπωτα.

ἀτσιπωτος ἐπίθ. Θήρ. Κάρπ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά.
—Λεξ. Δημητρ. ἀτσιπωτους Λέσβ. (Πλομάρ.) κ.ά. ἀ-
τσιπ-πωτος Κύπρ. ἀσ-σίπωτος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσιπωτος < *τσι-
πώνω < τσίπα. Πβ. καὶ Κορ. Ἀτ. 4, 599.

1) Ὁ μὴ ἀλειμμένος διὰ λεπτοῦ στρώματος πηλοῦ,
ἐπὶ τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν Κύπρ.: Τὸ σπίν του ἐνι ἀτσιπ-
πωτον. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων οἶονεῖ τσίπαν, ἥτοι ἐπι-
δερμίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας φαίνεται τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα,
ἀναιδής, ἀναισχυντος Κάρπ. Κύπρ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά.
—Κορ. ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Τί κουβέντες ἔχεις μ' αὐτὸν
τὸν ἀτσιπωτο; Λεξ. Δημητρ. Μὲ καραδὰ ἐν πρέπει νὰ συντυ-
θαίγη μὲ τέτοιον ἀτσιπ-πωτον τρόπον Κύπρ. Ἀσ-σίπωτο
κι ἀχαλίνωτο θελνκὸν Κάρπ. || Παροιμ.

Ἀτσιπωτ' εἶν' ἡ κόρη μας, ἀμ' ἔχει μαῦρα μάτια
(ὅταν τις παρὰ τὰ ἐλαττώματα ἔχη καὶ προτερήματα κα-
λύπτοντα ἐκεῖνα) Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέντροπος
καὶ ἀποτσιπωτος. 3) Μωρολόγος, μωρός, ἀνόητος
Λέσβ. (Πλομάρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσωστος 5, ἔτι δὲ
ἀτσαχοκέφαλος 2. 4) Ἐπὶ ἐδεσμάτων, δυσέψητος,
δυσκολόβραστος Θήρ.: Ἀτσιπωτο κρεάς.

ἀτσιτίστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτσιτ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσιτίστος < τσι-
τίζω ἀμάρτ.

Ἐπὶ νομῆς, ἀθικτος ὑπὸ τῶν βοσκημάτων: Ἐμ'νι τοῦ
λ'βάδ' ἀτσιτ'γουν.

ἀτσιτίσιτος ἐπίθ. Χάλκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσιτίσιτος < τσι-
τίσιζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀφηρέθη ὁ φλοιός, ἀκαθάρι-
στος: Ἀτσιτίσιτο ἀχλάδι-μῆλο κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀξε-
φλούδιαστος.

ἀττιτδου ἐπιφών. Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

Κέλευσμα πρὸς τοὺς κύνας ὅπως προσέλθουν. Συνών.
ἀττιτδου, ἀντίθ. ἀττιδού.

ἀτσιτωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσιτωτος < τσι-
τῶνω.

Ὁ μὴ τεντωμένος, χαλαρός: Παννὶ ἀτσιτῶτο. Συνών.
ἀττιντωτος.

ἀτσοκάνιστος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν. ἀτσουκάν'στους Ἡπ.
(Ζαγόρ.) ἀτσουκάν'στους Θεσσ. (Αἰβάν.) Στερελλ. (Κα-
λοσκοπ.) ἀτσουκάλ'στους Μακεδ. ἀτσουκάλ'στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσοκανιστος < τσο-
κανίζω.

1) Ὁ μὴ τσοκανισθεῖς, ὁ μὴ εὐνουχισθεῖς διὰ συν-
θλίψεως τῶν ὀρχεων μὲ τὸ τσοκάνι ἢ τσουκάν' ἐνθ'
ἄν.: Τρατ' ἀτσουκάν'στου Ζαγόρ. Βιτούλ' ἀτσουκάν'στου Κα-
λοσκοπ. Συν. ἀκοπάνιστος 2, ἀντίθ. τσοκανισμέ-
νος. 2) Ὁ μὴ κρουσθεῖς διὰ σφύρας, λίθου κττ. Μακεδ.

ἀτσοπάνευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτσουπάνιφτους Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσοπανευτος
< τσοπανεύω ἀμάρτ.

1) Ἐπὶ βοσκημάτων, ὁ μὴ ποιμαίνόμενος, ὁ μὴ ὑπὸ
ποιμένος ἐπιτηρούμενος: Ἀτσουπάνιφτα πρόβατα πάν χαη-
μένα. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀνεπιτήρητος, ἀχειρα-
γώγητος, χειράφετος: Γ'ναῖκας ἀτσουπάνιφτις. Πιδιά ἀτσου-
πάνιφτα τί θέ'ς νὰ σ' κάν'νι;

ἀτσόπλιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτδόπλιαστους Ἡπ.
(Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσοπλιαστος < τσο-
πλιάζω ἀμάρτ.

Ὁ μὴ πιεσθεῖς, ὁ μὴ διὰ πίεσεως ἐκχύσας τὸν χυμὸν
του, ἐπὶ καρπῶν: Τά 'χουμ' ἀτσόπλιαστ' ἀκόμα τὰ σταφύλια.

- ἀττος, ἰδ. - ἀτσα.

ἀτθου ἐπιφών. Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

Κέλευσμα πρὸς τοὺς κύνας ὅπως ἀπομακρυνθοῦν. Ἀν-
τίθ. ἀττιτδου, ἀττιδουτδου.

ἀτσουγγράνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτσουγράφ'στους
Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουγγρανιστος
< τσουγγρανίζω.

Ὁ μὴ καθαρθεῖς ἀπὸ τῶν λίθων κττ. μὲ τὴν τσουγ-
γράναν, ἐπὶ καλλιεργημένου ἐδάφους: Ἀτσουγράφ'στους
παχιζές (κῆπος). Ἀτσουγράφ'στου χουράφ'.

ἀτσούγγριστος ἐπίθ. κοιν. ἀτσούγγριστος πολλαχ.
ἀτσούγγριστους βόρ. ἰδιώμ. ἀτσούγγριστους πολλαχ. βορ.
ἰδιώμ. ἀτθούγγριστους Ἡπ. ἀτσιγγριστος Λεξ. Δημητρ.
(λ. ἀτσούγγριστος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουγγριστος
< τσουγγρίζω.

1) Ὁ μὴ διὰ συγκρούσεως θραυσθεῖς, ὁ ἔχων τὸ κέλυ-
φος ἀρραγές, ἐπὶ τῶν φῶν ἰδίᾳ τοῦ Πάσχα κοιν.: Ἀβγὸ
ἀτσούγγριστο. Ἀντίθ. τσουγγγρισμένος (ἰδ. τσουγ-
γρίζω). 2) Μεταφ. ἀπείρακτος, ἀνενόχλητος Ἡπ. κ.ά.
—Λεξ. Δημητρ.: Αὐτὸς δὲν ἀφίνει κανένα ἀτσούγγριστο Ἡπ.
Ἐννοῖα σου καὶ δὲν τὸν ἀφησα ἀτσιγγριστο Λεξ. Δημητρ.

ἀτσουκνίδιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτσουκνίδ'στους Μα-
κεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουκνιδιστος
< τσουκνιδίζω ἀμάρτ.

Ὁ μὴ τσουκνιδισμένος, ὁ μὴ διὰ κνίδης θιχθεῖς,
ὁ μὴ παθὼν τὸν ὑπὸ τῆς κνίδης προξενούμενον κνησμόν.

ἀτσούλιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. (I) ἀτσούλιαστους Ἡπ.
(Ζαγόρ.)

